SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 | MAJ 1952 | 101. årg.

Assistent til De Tolv Apostle, præsident Stayner Richards og hustru på besøg i Danmark.

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 5 MAJ 1952 101. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. hver måned, og abonnementsprisen (incl. porto) er 8,50 kr. i Danmark og 1,75 $ i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 33338 til
Den danske missions hovedkontor, Priorvej 12, København F.

Edward H. Sørensen,
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør.

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab ... 115
Sandhed og ærlighed ... 116
Den vidunderlige spejder ... 118
Mormonen ... 122
Ny apostel og nyt Præsiderende Biskopråd ... 126
Kirken ude omkring ... 126
En blomst ... 127
Besøg af sangkor fra Hamburg distrikt ... 128
Assistent til De tolv Apostle Stayner Richards på besøg i Danmark ... 128
Meddelelse til alle søskende ... 129
Distriktskonferencerne — foråret 1952 ... 130
Kredslærernes budskab ... 133
Kvindelig hjælpeforening ... 134
Søndagsskolen ... 135
Genealogisk forening ... 136
Primary ... 137
Ungdomsforeningen ... 138
Fra missionsmarken ... 138

KLOSTERTRYKKERIET

Fra missionens præsidentskab.

Vi onsker ikke blot at synge fortidens mødres pris, eller nutidens modres, men at lovprise moderskabet selv, og drage en sådan lære af fortidens agtværdige mødre, at de kan inspirere nutidens mødre, og dybt i fremtidens mødres hjerter plante en blivende tro på kvindens store mission i verden. Kvindens største mission er at give liv, jordisk liv, gennem et hæderligt ægteskab, til de ventende ånder, som ivrigt ser hen til at komme til at dvæle her i denne jordiske tilstand.

Al den ære eller hæder, som kan komme til mænd eller kvinder gennem udvikling af deres talenter, al den hyldest og ros, de kan få fra verden, er kun en lille ting, hvis glans vil falme i sammenligning med den store ære, den evige hæder, den stedsevarende lykke, som vil komme til den kvinde, der fuldfører den første store pligt og den mission, der er hendes, at blive moder til Guds sonner og døtre. Juvelerne i hendes krone, stjernerne, som skal stråle i hendes diadem, i tid og i evighed, skal være de sønner og døtre, for hvem hun, gennem Herrens velsignelser, har været et redskab til ikke alene at give jordisk liv, men også ved omsorg og ydmyghed og trofasthed har bragt ind på de stier, som Gud har vist, at hans børn skal følge.

Det, som vi har fået gratis, anser vi kun for at have en lille værdi, og derfor, førdi en moder går ind i dødens dal, lægger hun sit liv på alteret for at bringe liv til verden, og før at kunne opdrage de børn, som kommer til hende, tilbringer hun sovnløse nætter, nægter sig selv de personlige glæder i livet, og hengiver sig med tålmodighed og næsten mere styrke, end hun har, til sine børns velfærd, — — — det er det, som får hende til at elske dem. For hvor hendes skat er, der er hendes hjerte, og den største skat, en kvinde ejer, giver hun ved at ofre sig, ved sit eget liv.

Må Herrens velsignelser være med de mødre, som endnu er hos os, de aldrende mødre, lad os, deres børn, som har den lykke endnu at have dem hos os, gøre lidt mere til at gøre deres liv en smule mere lykkeligt, og lad dem føle, at vi påskønner, hvad de har gjort for os.

Må Herrens velsignelser være med vore mødre, vore unge mødre af i dag, at de må opretholde moderskabets høje idealer, ved at opdrage deres børn til at blive agtværdige og at efterleve vor Fader i himlens befalinger. Må de gøre dette ved deres eksempel og deres undervisning.

Missionspræsidentskabet.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Sandhed og ærlighed.

Af præsident David O. McKay.

„.....Enhver, hvem meget er givet, af ham skal man kræve meget; og hvem meget er betroet, af ham skal man forlange mere." (Lukas 12: 48).

Da jeg engang besøgte en af vore fjernere stave, blev stavspræsidenten kaldt fra middagsbordet til telefonen, og der fulgte følgende samtale, hvoraf jeg hørte den ene del, og hvoraf den anden del blev gengivet for mig bagefter:

„Kender De," sagde den fremmede, som ikke var medlem af Kirken, til stavspræsidenten, „kender De mr. —?"

„Ja."

„Er han medlem af Deres kirke?"

„Ja, det er han."

„Er han et godt medlem af Kirken?"

„Ja."

„Det er godt; mange tak. Han står her i vort kontor og vil gerne låne nogle penge til et bestemt formål. Han refererede til Dem og sagde, at han var medlem af Deres kirke. Hvis han er et godt medlem, vil vi låne ham pengene."

Mit hjerte frydede sig, og det fryder sig den dag i dag over, at med hensyn til ærlighed og retskaffenhed er Jesu Kristi Kirke som „et lys på toppen af et bjerg". Vi sørger på det dybeste, når vi hører om et medlem, som glemmer sig selv og ved sin uhæderlighed ødelægger denne tillid.

Jesus Kristus levede et liv i sandhed. Mennesker har kaldt ham en sværmer; de har beskyldt ham for at være en drømmer, en asket, og en eneboer, og andre lignende tilnavne har de slynget mod ham, men de har aldrig kunnet sige, at Kristus, Forløseren, var uhæderlig eller usand. Hans liv var et liv i ærlighed, værdighed og oprigtighed.

Han blev tiltrukket af mennesker, som selv var ærlige, og hvis hjerter var rene og uden svig. Læg mærke til, hvor hurtigt han så renheden og ærligheden hos Nathanael. „Se," sagde han, „det er sandelig en israelit, i hvem der ikke er svig." (Johs. 1: 48). Deres sjæle blev tiltrukket af hinanden, som to dråber af morgenduggen, der smelter sammen på den samme blomst. Således syntes Kristi renhed at opsuge, at tiltrække Nathanaels renhed.: Nathanael var ærlig og oprigtig, som den, der følger Kristus, skal være. En mand uden svig kan ikke være uhæderlig. En mand uden svig kan ikke nedværdige sig til chikane og svig, og dermed bedrage en broder. Kristi liv og hans lærdomme bar altid vidnesbyrd om sandheden.

I vore dage har Herren sagt, gennem profeten Joseph Smith: „Thi Gud vandrer ikke på krogede stier, ej heller vender han sig til højre eller venstre, afviger heller ikke fra det, han har sagt; derfor er hans

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

stier rette, og hans kurs er et og samme evige kredsløb." (Lære og Pagter 3:2). Til de sidste-dages hellige, som Guds folk, har han erklæret, at et af de fundamentale principper i deres tro er ærlighed og sanddruhed. Jeg vil gerne nævne vor trettende trosartikel:

„Vi tror, at vi bør være ærlige, sanddru, kyske, velgørende, dydige, oprigtige og gøre godt mod alle. I sandhed, vi kan sige med Paulus, at vi tror alt, vi håber alt; vi har udstået meget, og vi håber med Guds hjælp at blive i stand til at „udholde alt". Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt."

„Lad således eders lys skinne for menneskene, at de må se eders gode gerninger og ære eders Fader, som er i himlene." (Matt. 5:16). Sandheden kan sandsynligvis ikke bevidnes på nogen mere virkningsfuld måde over for menneskene, end ved at hver sidste-dages hellig opretholder og nærer alle menneskers tillid overalt. For at kunne gøre dette må vi være ærlige i alting. Hvis vi er bygmestre og er gået ind på at levere bestemte materialer til en bygning, så lad os levere dette materiale. Hvis vi samtykker i nogle betingelser i en kontrakt, så lad os overholde det, vi er gået ind på. Sådanne ting er måske kun „småting", men det er de „småting", hvorefter de mennesker, vi handler med, vil bedømme os.

Hvis vi bringer kartofler af en bestemt kvalitet ind til torvet, og vi beskriver denne kvalitet, så lad os være sikre på, at en undersøgelse kan bevise, at det, vi har sagt, er sandt. Jeg blev meget bedrøvet, da jeg engang hørte en handlende sige, at han havde åbnet nogle sække med produkter fra en gård og opdaget andre ting, som f. eks. sten og jord, som var puttet i sækkene for at få dem til at veje mere. Jeg spurgte ham ikke om disse menneskers religion; jeg spurgte ikke om navnet; men sådanne ting er uhæderlige, og intet virkeligt medlem af Jesu Kristi Kirke kan nedværdige sig til den slags svindel.

I verden i dag behøves der et tegn, et folk, der frimodigt står frem som et eksempel for verden i hæderlighed og ærlig handlemåde. Jeg vil ikke fordømme verden, men for at illustrere, hvad jeg mener, vil jeg lade en præst udtrykke sin mening. Jeg citerer fra mr. Jefferson, forfatteren af *The Character of Jesus*. Idet han taler om verdens falskhed, siger han:

„Og dog, hvor almindelig er verdens falskhed. Hvilken ynkværdig, gammel humbugmager af en verden vi dog lever i, fuld af svindel og uhæderlighed og bedrag af enhver slags. Samfundet er forbandet med hykleri, forretningslivet er gennemhullet af uhæderlighed. Den politiske verden har overflod af falskhed og chikane. Der er falskhed, hykleri og humbug allevegne. Nogle bruger store ord, som vi ikke kan forstå, andre gør fordring på en viden, som de ikke har, og atter andre spadserer rundt i klæder, som de ikke kan betale for: mange mænds og mange kvinders liv er een kæmpestor løgn. Vi siger ting, som vi ikke mener; giver udtryk for følelser, som vi ikke har, vi roser, når vi i al hemmelighed fordømmer; vi smiler, selv

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

når vi i vort indre rynker panden; vi siger komplimenter, når vi i virkeligheden tænker forbandelser, og prøver hundrede gange om ugen på at få folk til at tro, at vi er anderledes end vi er. Der er fængselsstraf for at skaffe sig penge under falske påskud..... Men hvor mange andre ting tror De ikke, der opnås ved hykleri og falske foregivender, for hvilke der ikke er anden straf end Gud den Almægtiges fordømmelse. Ja, det er en ond, falsk, demoraliseret verden, vi befinder os midt i; men tak Gud for, at der findes hjerter her og der, som vi stadig kan stole på. Vi har prøvet dem, og vi ved, at de er sande." *(The Character of Jesus,* Charles Edward Jefferson, New York, 1908, s. 57—58.)

Sådanne hjerter, som han omtaler til sidst, kan findes overalt i Jesu Kristi Kirke, hvis vi *tror* — ikke blot tænker, „tro" må være stærkere end „tænke" — hvis „vi tror, vi bør være ærlige, sanddru, kyske", og anerkender det som en del af vort liv, så vore handlinger kan skinne blandt menneskene. Og der er een grund, der er større end denne: fordi det er rigtigt, og det er den eneste måde at leve på.

Må vi være ærlige i alle vore handlinger; være sande mod os selv; aldrig være falske mod vor ærlige overbevisning; være sande mod Jesu Kristi Kirke; være sande mod de vidnesbyrd, vi ejer. Gud hjælpe os i dette, og i alt, hvad der er værdigt, til at bære vidnesbyrd om sandheden.

Den vidunderlige spejder.

Der har været mange æresråd for spejderdrenge i den lille mormonkirkebygning i Salt Lake City.

En 66 år gammel danskfødt sygeplejerske med håret sat op i fletninger og med guldindfattede briller stod ved siden af en kraftig, lyshåret 17 års dreng. Med en hånd, der rystede, satte hun Eaglespejdermærket på hans uniform. „Mange tak, mor Rose," smilede drengen, da han bukkede sig ned for at kysse hende. „Jeg kunne aldrig have opnået dette uden din hjælp."

Siden 1910 har over 225.000 amerikanske unge mænd opnået denne den højeste amerikanske spejderhæder. Men Don Lee fra trop 446 i Salt Lake City var den første dreng uden ben, der opnåede dette. I sin hæmmede tilstand ville han måske aldrig have kunnet opfylde de vanskelige spejderkrav, som f. eks. udflugter, svømning og fysisk uddannelse, hvis han ikke havde haft den kærlighed og opmuntring, som en enestående klog og begavet kvinde, Anna Rosenkilde, hans formynder og adoptivmoder, havde givet ham.

Historien om Don Lee og Mor Rose er en fortælling om to personer, som tilfældigvis traf hinanden og nægtede at få mindre end det bedste ud af livet. Don mistede sine ben, da han kun var 9 måneder gammel, hans forældre boede den gang nær ved Afton, Wyoming. En dag, da han legede udenfor i nærheden af et bål, medens en ældre

broder passede på ham, hørte moderen pludselig broderen råbe: „Donnie brænder!“

I „De sidste-dages helliges hospital“ i Salt Lake City blev hans ben amputeret, og lægerne ventede ikke, at han ville kunne leve. Han blev flyttet til Primary hospitalet, og dér besluttede Anna Rosenkilde, som var forstanderinde, at hjælpe den gulhårede dreng tilbage til livet.

Født i Danmark af sidste-dages hellige forældre rejste hun til Amerika i 1900, og som ung pige, der var tilskyndet af ungdommens ønske om at hjælpe mennesker, begyndte hun som sygeplejerske, og hun giftede sig aldrig. I den første verdenskrig havde hun i Frankrig i 1918 som amerikansk sygeplejerske set frygtelig lemlæstede mænd hænge ved livet, og hun passede denne lille hjælpelose dreng dag og nat, og gav ham speciel medicin og legetøj. „Jeg tilbragte mere tid hos ham end hos de andre børn,“ fortæller hun, „fordi han trængte mere til hjælp end de andre.“ Under hendes dygtige pleje lægtes benstumperne, og Don var snart ude på græsplænen og legede med, han rullede, som man slår kolbøtter, i stedet for at løbe.

En dag, da han var tre år gammel, fandt Anna ham grædende; han var ved at prøve på at få et par sko til at passe til benstumperne, og opdagede for første gang, at han ikke var som andre børn.

Don var ikke glad for sine første kunstige ben, de fik benstumperne til at gøre ondt og forhindrede ham i at slå kolbøtter, men lidt efter lidt fik Mor Rose ham til villigt at tage dem på, idet hun på forskellig måde mindede ham om, at de fik ham til at ligne de andre drenge. Da han var 10 år gammel, tog hun ham med til gymnastiklæreren Charley Welch, der lærte ham at svømme.

Anna Rosenkilde havde i virkeligheden adopteret Don; efter at hans forældre i så mange år havde betalt hospitalsudgifterne, var de ikke i stand til at bekoste nogen yderligere uddannelse på ham, så de gjorde, hvad de mente var det bedste, de overgav ham til Mor Rose og hospitalets pleje. Da han var 13 år, var han for gammel til at høre til Primary hospitalet, og socialrådgiverne besluttede, at han skulle tilbage til sine forældre. Mor Rose var fortvivlet.

Selv om drengen kunne gå på sine kunstige ben, trængte han dog til åndelig hjælp og pleje, og efter alle de strenge prøvelser, de havde delt, syntes det rimeligt, at han mere tilhørte hende end sine forældre. Hun satte sig i forbindelse med forældrene og forklarede dem sagen, og de var villige til, at han kunne bo hos hende, men var Don selv villig?

Før hun stillede dette spørgsmål, som ville afgøre hendes fremtidige lykke, sagde Anna Rosenkilde sin stilling som forstanderinde på Primary hospitalet op for at skabe et hjem for Don.

For sine sammensparede penge, 3000 dollars, købte hun et lille hvidt hus i udkanten af Salt Lake City; så spurgte hun ganske stille

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Don, om han ville bo hos hende, og hendes hjerte svulmede af glæde, da han svarede: „Mor Rose, jeg vil bo hos dig altid."

Da Don blev spejder, glædede Anna sig over, at han var mere sammen med de raske end med de syge. Han var flittig i spejderarbejdet, hvor han kunne bruge sine stærke og sikre hænder til knob, første-hjælp og signalering, han gjorde sig snart fortjent til 1. og 2. grads æresmærker. Sommetider tabte han modet, og skønt Mor Rose græd i al hemmelighed, når hun så, at hendes kære søn ikke var i stand til at udføre alle de ting, som de andre spejdere kunne, plejede hun kærligt at sige til ham: „Hvis du ikke kan gøre tingene på samme måde, som de andre, så find din egen måde at gøre dem på." Da han nåede til 1. klasses spejderproven, var der en alvorlig hindring for ham, da et af kravene var en tur på 14 miles og overnatning i lejr. Hvorledes skulle en dreng uden ben kunne klare en så streng tur?

„Du skulle få en lægeattest som bevis på, at du er invalid," foreslog en dreng, „så kunne du i stedet for tage sti-tegn eller lignende." „Nej," sagde Don, „jeg vil tage den tur sammen med jer, ellers vil jeg ikke bære æresmærkerne."

En week-end var han i lejr i Tracy Wigwam i Salt Lake Citys Mill Creek Canyon. Han bestemte da, at han ville tage turen på de 14 miles. Lejr-lederne sagde til ham, at de ville hjælpe ham så meget de kunne, men han var nødt til at gå på sine kunstige ben hele vejen.

Don og en anden dreng begyndte turen ned gennem kløften i Parleys Canyon og over til foden af „Selvmords-klippen". Det var en svær tur, skønt det var ned ad bakke, han havde ingen kontrol over sine kunstige ben, når jorden var ujævn. Da Don og hans kammerat bredte deres soveposer ud den nat, havde de gået 8 miles. Den næste dag var endnu sværere, for det var op ad bakke hele vejen, Dons ben hovnede op og gjorde ondt, men han bed tænderne sammen og gik videre, hvert trin var besværligt, hver bakke syntes som et bjerg. Da han vaklede ind i Tracy Wigwam-lejren om aftenen, var benstumperne fulde af vabler, men der var et smil på hans trætte ansigt; hans første tanke var at ringe til Mor Rose og fortælle hende om turen.

Det næste skridt for at gøre sig fortjent til den største spejderbelønning var temmelig let at klare, det kunne vindes ved fem andre prøver, som Don hurtigt udførte, nemlig i kunst, maleri, musik, personligt helbred og offentlig velgørenhed.

Men så begyndte der igen at komme vanskeligheder, thi både „Livs"- og „Eagle"-mærker krævede fysisk udvikling for at kunne tage prøverne, og i nogle år kunne Don ikke bestemme sig til, hvorledes han skulle udføre disse prøver, ikke engang på sin egen måde.

Siden Welch havde lært ham at svømme som en vandrotte, havde han taget Røde Kors 1. klasses livredningsprøve.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Hans kraftige arme og stærke skuldre hjalp ham til at blive en udmærket reb-klatrer, men hvad med attest nr. 5 i prøven for fysisk udvikling, som kræver demonstration af den rette form for løb, spring og forhindringsløb? Det var den mørkeste tid i hele Dons 17-årige liv. På den tid gav hans ben ham også mange smerter, med få måneders mellemrum måtte han have forbenet brusk fjernet, og den fysiske smerte tilligemed hans nedtrykte sindsstemning gjorde ugerne efter hver serie af operationer virkelig mørke. Anna Rosenkilde så den skuffelse, der tyngede drengens sind; hun gik tit ind i sit lille soveværelse for at bede om kraft og visdom til at lede drengen, og med overbevisning i sit hjerte plejede hun da at sige til Don: „Hav tro og bed ofte, og jeg ved, du vil finde en udvej."

En dag, da Mor Rose og Don studerede skemaet over prøverne, som de havde gjort det hundreder af gange, hvilede hans blik på ordet „demonstrere"; hvad betød dette ord nøjagtigt? Han tog ordbogen og udbrød: „Hør engang, Mor Rose!" Ordbogen definerede ordet demonstrere som at forklare, at illustrere, som f. eks. ved undervisning. „Så behøver du ikke personlig at udføre legemsovelserne," sagde Mor Rose, „du kan bruge tegninger, bevægelser, billeder eller andre metoder." Da udbrød han begejstret: „Lige siden jeg var begynder i Junior-højskolen, har jeg hjulpet manuduktør Utter med at træne væddeløbs-holdet." Inden der var gået 6 måneder, havde Don under attest nr. 5 tjent 24 mærker, 3 mere end nødvendigt for at opnå det sidste og største mål, som millioner af amerikanske drenge stræber efter, den smukke medalje, som forestiller en sølvørn, der hænger i et rødt, hvidt og blåt bånd.

Førend Dons bevis blev sendt til National-Spejderrådet i New York, undersøgte manuduktør Utter nøje hans prøve i fysisk udvikling for at fjerne al mistanke om, at der var vist Don nogen forret, fordi han var krøbling. Utter beviste straks, at Don uden ben havde demonstreret de fysiske prøver, og personlig havde udført prøverne i svømning, bold-kast og reb-klatring. Kort derefter skrev Wm. C. Lawrence, den øverste leder af spejderarbejdet i Amerika: „Jeg er meget glad ved at have modtaget materialet, som fortæller om Don og hans ophøjelse til Eagle-Spejder. Han må sikkert være en enestående spejder, og der er ingen tvivl om, at han har fortjent denne hæder."

Don er ikke alene en „Eagle"-spejder, men også et aktivt og populært medlem af senior-klassen i West-højskolen; alt dette skyldes ikke alene hans mod og hans viljestyrke, men også den kærlighed og den moralske opmuntring, som Mor Rose gennem alle disse år har givet ham, for det var hende, der lærte ham, at blot et menneskes sind har vinger, kan man klare sig uden ben.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

MORMONEN

Af Marcus Bach.

„Ih," bemærkede den svære mand, „Det er meget interessant." Da han imidlertid var bange for, at hans nysgerrighed skulle løbe af med hans fornuft, vendte han bladet om og gav de sidste paragraffer et flygtigt blik.

„Dette," sagde han til sidst, idet han satte fingeren på en linie, „dette tror jeg ikke. „Visdomsordet blev forkyndt i 1833 af Joseph Smith som en åbenbaring modtaget fra Herren"." Han rystede på hovedet og rakte mig bladet tilbage. „Gør De?" spurgte han.

„Gør hvad?"

„Tror på åbenbaringer?" sagde han med en grimasse.

„Åh," svarede jeg, „Det kommer an på. Der er mange ting i livet, som jeg ikke kan forklare."

„Ja," måtte han tilstå, „det er ganske rigtigt."

I et langt stykke tid blev han siddende og så ud på den mørke gade. I lang tid sad han i tanker. Så kom hans sidste ord fra hans anstrengte åndedræt: „Jeg tror stadig ikke, at de unge fyre fik en eneste omvendt nede i Joplin. Naturligvis, når jeg skal være helt ærlig overfor Dem, ved jeg det ikke bestemt."

Måske sad han og ønskede, at han havde ladet de unge mænd komme ind i sit hjem, så han selv kunne have fundet ud af, om jeg havde fortalt ham sandheden, men i al hemmelighed har man måske været glad over, at hans hjemby havde modstået mormon-invasionen.

I slutningen af 1830'erne blev de hellige drevet ud af Missouri med bajonetter, deres huse blev brændt og deres ejendele ødelagt. Deres liv blev kontrolleret altfor meget af Kirken, sagde folk, og deres opførsl blev altfor meget ledet af „åbenbaringer". Deres leders ord var deres lov mere end landets lov var. Mange af de andre holdt slaver, mormonerne gjorde det ikke. De påstod, at slaveri var forbudt af profeten og bogen. De levede næsten et fælles liv, idet de beskyttede deres fattige gennem tiende og ofre fra de rige.

Almindeligt familieliv blev sprængt, hver gang et af familiens medlemmer tilsluttede sig den nye og forhadte sekt. Lokale regeringer blev kastet ud i tumulter, kirker blev splittet, farmerne sagde at mormonerne var ude på at få kontrol over landet. Fanatiske modstandere påstod, at der ikke ville blive fred, før de hellige var udryddet. Dette var begyndelsen til blodsudgydelserne i mormonernes historie.

En af de første martyrer var en dreng på ni år, Sardius Smith. Han blev skudt lige i ansigtet, da han greb fat i mundingen på en missourianers bøsse, medens hans moder tiggede om, at hans liv måtte blive sparet. Med råbet: „Dræb de unge ulve, så vil der ikke være nogen gamle," trak morderen på aftrækkeren. Sardius Smith

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Massakren på mormonerne ved Haun's Mill.

faldt dod om, og hans moders klæder blev oversprøjtet med hans blod.

Med geværild blev mormonerne tvunget ud af de lande, som de havde indtaget på fredelig vis. De kæmpede sig tilbage, men missourianerne gjorde gengæld ved at gribe Joseph og Hyrum Smith og lukke dem inde i et fangehul i fængslet i Liberty, Clay County. Anklagerne mod dem voksede. De blev anklaget for at ophidse folket til tumulter og blodsudgydelse. Ud af de hadefulde hvirvelstorme kom kravet om, at de skulle slås ihjel. Efter en hastig milits-domsforhandling lod straffen: Døden ved hængning.

For dommen kunne eksekveres, krydsede en ny leder mormonscenen med overraskende pludselighed. Han var syvogtredive år, og han sprang ud af de spredte og terroriserede helliges rækker for at holde dem sammen med sin jernvilje. De kendte ham godt. For ikke længe siden havde han givet sin formue og sat sit liv i pant for mormonernes sag. Kraftigt bygget, resolut til at udføre, hvad han troede var profetens hensigt, førte han nu de hjemløse og forarmede Cumorahs børn østpå til Mississippi. Hver gang de tabte troen, havde denne uovervindelige apostel tro at undværre til dem. Hans navn var Brigham Young.

I mellemtiden sad mormonernes profet i sit fangehul og ventede på dagen for eksekutionen. Stadig sagde han: „Det vil ikke ske. I kan ikke tage mit liv, for min gerning er fuldført. Og det er ikke endnu. Men det *er* Guds vilje, af jeg ikke skal leve til mit fyrretyvende år." Han var nu toogtredive.

Fjendtligsindede skarer holdt vredt og utålmodigt nattevagt uden for Liberty fængslet. Rygtet gik, at mormonstyrker under Brigham Young var ved at blive mobiliseret for at befri deres leder. Militsen

var igen på sin post. Dagene gik. Distrikterne Clay og Davies genlod af modstridende historier. Der gik det rygte, at bøddelen havde nægtet at henrette profeten, skønt han selv var blevet truet med fængsel. Nogle sagde, at dommeren, i rollen som en moderne Pilatus, havde angret den uretfærdighed, der var begået ved så streng en dom. Og andre udspredte det rygte, at profetens flugt var blevet planlagt af en borgergruppe i byen Liberty.

Uger gik. Så, da livet i landsbyerne var blevet roligere, sendte budskabet om en flugt fra fængslet mormonernes fjender tilbage til deres bosser. Der blev talt om et mirakel. De hellige talte om det med fryd og sammenlignede det med Peters befrielse fra cellen i Philippi. Befriet under omstændigheder, som ingen syntes i stand til at forklare, vendte Joseph og Hyrum Smith tilbage til de usle mormonlejre, som lå på den vestlige bred af Missisippi-floden i Iowa og

Nauvoo — Den Skønne.

på den østlige i Illinois. Brigham Young gik ud for at møde profeten. Ydmyg og i villig underkastelse gav han lederskabet tilbage til Joseph Smith. Hvis han havde ønsket det, kunne han have sagt: „Her er de mennesker, som du har betroet mig. Ikke een mangler."

Det var sandt. Forfølgelse havde kun forøget de helliges rækker og forøget deres tro. Ti tusind pjaltede, men uforfærdede arvinger til det nye Israel ventede på deres profets ord. De gav ham en titel. „Seer og Åbenbarer". Han førte dem til en sumpet, forladt landsby på Illinois-siden af Mississippi, hvor seks flodhytter stod i kratskoven og på de mudrede sletter. Landet var dårligt. Husene var forladt. Stående på den hårde overflade af en lille høj, omgivet af en stillestående sump, erklærede Joseph Smith for sit folk: „Det er Guds vilje, at vi bygger vor by her."

Han talte, og en landsby begyndte at rejse sig ved mormonernes opfindsomhed og nidkærhed. Engang blev stedet kaldt Venus, derefter Commerce, men da det første velbyggede mormonhjem blev indviet den 11. juni 1839, erklærede profeten: „Det er Guds vilje, at vi kalder dette sted Nauvoo, det betyder Den Skønne."

Her i denne engang suveræne mormonby traf jeg ifølge aftale min ven Ted Logan. Vi havde ikke set hinanden i lang tid. I løbet af den

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

tid havde hans breve holdt mig underrettet om hans stadig voksende aktivitet for mormonsagen. Jeg havde til gengæld holdt ham underrettet om mine religiøse undersøgelser. Da han hilste på mig i hallen i Hotel Nauvoo, vidste jeg, at han havde forandret sig. Næsten med det samme opdagede jeg, at han samvitighedsfuldt overførte mormonlærdommene i praksis. Ikke sådan, at Ted Logan var blevet skinhellig, men han overholdt alvorligt Visdomsordet. For det første var han holdt op med at ryge. For det andet var han holdt op med at drikke kaffe og te. Men det, der gjorde størst indtryk på mig, var en ny følelse af tillid og en tydelig selvrespekt.

„Jeg har overdraget alting til Herren," sagde han ivrigt til mig. „Livet plejede at være en kamp, men nu er det en leg. Jeg tog aldrig Skriftens ord alvorligt. Jeg foretog aldrig nogen optælling af de forjættelser, de indeholdt. Men i det øjeblik, jeg accepterede dem og støttede dem i mit liv, arbejdede de."

Kendte ord. Jeg havde hørt dem mange gange. Jeg havde set dem demonstreret. Jeg mødte dem allevegne på min vej.

„Alting ser anderledes ud for mig nu," sagde Ted. „Husker du, hvor jeg misundte folk? Husker du, hvorledes jeg ønskede dette eller hint? Hvorledes jeg var i bekneb, fordi jeg forkludrede mit liv og måtte arbejde i forretningen, skønt mit hjerte i virkeligheden stod til juraen? Jeg plejede at måle alting med deres materielle fordele. Nu ser jeg mig selv som en del af en plan, som har taget sin begyndelse længe før denne tilværelse, og som vil fortsætte længe efter, at dette korte spand af tid er forbi. Der er en vidunderlig sætning i Mormons Bog: „Mennesket er til for at nyde glæde". Det betyder glæde ved alting, og det er virkelig en af de store hemmeligheder, som jeg har lært i mormonernes tro."

Ted Logan havde forandret sig. Et eller andet sted havde han også på sin Cumorah Høj fundet sine magiske briller.

Da vi stod sammen på en lille bakke nær ved Mulholland Street, så jeg en by på nogle tusind indbyggere med en romersk-katolsk kirke dominerende en udstrakt frugtbar dal. Men Ted så en by på mere end tyve tusind med de hellige travlt arbejdende på et næsten fuldført million-dollar tempel. Han så Nauvoo i dens gyldne periode i årene fra 1839 til 1846.

„Her var tempelgrunden —." Han udpegede stedet, da vi gik hen til en gammel brønd nær udkanten af forretningskvarteret — „og kalkstensblokkene, som templet blev bygget af, blev hugget i hånden. Der kan du se nogle af blokkene i murene på den gamle skole. I det virkelige Nauvoos dage lå de her, den ene ovenpå den anden, i en højde af tres fod, og næsten 200 fod til kuplen på tårnet, en kuppel, som var dækket med guldplader. Der var tredive håndhuggede vægpiller. Omkostningerne var over en million dollars, og det var større end nogen anden bygning i hele Midtvesten."

Vi kørte gennem gaderne nedenfor højen, hvor gamle huse blan-

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

dede sig med moderne bygninger, og for Ted skinnede tidligere dages charme stadig igennem

„I Joseph Smiths dage," sagde han, „var Nauvoo den største by i Illinois, større end Chicago. Husene var af røde mursten, New England stil, som dem, du ser dernede på sletterne. Hvert hus var omgivet af en have. Her var vejen, som førte ned til dokken, hvor de gamle hjuldampere bragte omvendte mormoner og emigranter i tusindvis."

Allevegne fandt Ted tegn på de helliges udholdenhed og beviser på deres fremsyn og deres karakter. Lidt efter stod han foran Old Homestead, den gamle bygning, halvt bjælke- halvt bindingsværkshus, ved bredden af Mississippi. „Her boede profeten og hans hustru Emma." Ærbødigt gik vi gennem det restaurerede Mansion House. „Her boede den smithske familie senere. De havde to sønner."

Han viste mig det restaurerede Nauvoo House, der havde tjent som herberg, og tog mig med til den grund, hvor det store bogtrykkeri havde stået. Når jeg henledte hans opmærksomhed pa steder af nuværende interesse som f. eks. den katolske skole og akademiet og det store Benediktiner-nonnekloster, var hans tanker stadig hundrede år tilbage. (Fortsættes).

Ny apostel og nyt Præsiderende Biskopråd.

Ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 6. april blev LeGrand Richards, tidligere præsiderende biskop, ordineret som apostel.

Som Præsiderende Biskopråd blev indsat:

Joseph L. Wirthlin, præsiderende biskop.

Thorpe B. Isaacson, 1. rådgiver.

Carl W. Buehner, 2. rådgiver.

Vi skal i næste nummer af „Stjernen" bringe nærmere om disse nye generalautoriteter.

Kirken ude omkring.

Lynn Grant Hale, som nu er præst, har aldrig svigtet et præstedømsmøde, en søndagsskole, et ungdomsmøde eller et fastemøde, siden han blev ordineret som diakon for syv år siden. Han blev hædret for denne fine rekord ved et fastemøde fornylig.

Så betagede og ophidsede, at de næppe kunne beherske sig, var de 32 patienter, som på Lincolns fødselsdag, den 12. februar, blev flyttet fra det gamle Primary Hospital til det nye hospital, som har kostet 1¼ million dollars. Patienterne blev flyttet med ambulancer og omnibusser.

27.700 personer inspicerer det nye Primary hospital. Da lyset blev slukket sidste søndag aften kl. 22 efter en travl uge, hvor der havde

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

været „åbent hus", blev antallet af besøgende opgjort til 27.700, som havde besøgt hospitalet i løbet af ugen.

Delbert G. Taylor fra Rexburg, Idaho, er blevet kaldet til præsident for missionen i de østlige stater i Amerika. Han vil efterfølge ældste George Q. Morris, som på sidste General-konference blev opretholdt som assistent til De Tolv Apostles Råd.

Ældste John A. Widtsoe og hustru kan fejre deres 54. bryllupsdag i år.

EN BLOMST

Søster Betty Sørensen har sendt os dette smukke digt, som er fra en gammel avis fra 1842. Billedet over digtet forestiller en retssal, hvor folk er kommet tilstede for at overhøre og se domfældelsen af de forskellige forbrydere. Bag ved skranken sidder tre dommere parat til at nedskrive i deres protokoller. Foran skranken står en ung mand, fattig, forsulten, elendig, men ærlig.

Ja, herr dommer, så står jeg her stemplet som en forbryder,
som en, der er hjemfalden kun til foragt.
Jeg ved, jeg er skyldig, jeg ved, jeg skal straffes,
men tillad mig, herr dommer, et forklarende ord.
Jeg fødtes på vrangsiden af dette samfund,
der hvor kun sult og elendighed bor,
og jeg tror jeg forlængst var blevet forbryder,
hvis ej der var en, som holdt af mig, min mor.
Hun lærte mig aldrig at hade, fordi jeg var fattig og ofte led nød,
hun arbejdede, hun kæmpede, hun sled for mig til sin død.
Herr dommer! den dag, da hun blev fra hjemmet bragt
i en umalet kiste, og på hovlspåner lagt,
lige så fattig i døden, som hun havde levet,
da var det, som jeg nedkastedes hårdt
i det yderste mørke, som der står skrevet.
Da blev jeg om hjertet så underlig stemt,
hvad mor havde lært mig, var pludselig glemt.
Men så gik jeg ud i de dødes have,
hvor blomst stod ved blomst på de ukendtes grave!
Men, herr dommer, min mor havde ikke spor,
kun en umalet fjæl og et par alen jord,
ja, så var det jeg stjal, ja, nu kender De resten,
jeg ved, jeg er slet, for det sagde jo præsten.
Giv mig min straf, lad mig få min bekomst!
Men, herr dommer, lad mor beholde min blomst!

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Besøg af sangkor fra Hamburg distrikt.

Hamburg distrikts store sangkor, ialt ca. 65 medlemmer, gæstede Danmark i påsken og gav koncerter i Odense og København, henholdsvis langfredag den 11. og påskelørdag den 12. april, og samlede begge steder stuvende fuldt hus.

Koret, hvis præsident er distriktspræsident for Hamburg distrikt, Friedrich Peters, blev dirigeret af Alfred Meyer og Friedrich Peters, og som solister medvirkede Carla Meyer, sopran, Alfred Meyer, baryton, Herbert Gerner, violinist, og Dustin Splaine, fløjtenist.

Det var en stor oplevelse at høre det store kor, der også sang flere sange, som vi herhjemme synger på dansk, og det gav os ny inspiration at høre de kendte sange fremført i det tyske kors fortolkning, som i tempo og rytme undertiden kunne afvige for vor opfattelse. Det er svært at fremhæve enkelte sange for andre, for alle sangene blev tolket på den skønneste måde, men nævnes må dog bl. a. „Calvary" (Golgata) af P. Rodney, for kor, soli, violin og fløjte, og „Kommt Heilge kommt" samt „Jauchzet Berge voller Freud" (Råb I klipper højt med fryd) af E. Stephens.

Koret vakte stor begejstring, og til trods for forskellige sprog forstod vi hinanden, fordi vi havde evangeliet og sangene tilfælles.

Om søndagen overværede medlemmer af koret både søndagsskolen og aftenmødet i København. I søndagsskolen hørte vi nogle ord fra korets præsident, Friedrich Peters, som udtalte sin glæde over, at det endelig var lykkedes at gennemføre turen, som oprindelig var planlagt til efteråret 1951. Om aftenen sang koret en række af sangene fra koncerten og også enkelte, som vi ikke havde hørt før, og som afslutning sang alle tilstedeværende „Gud vær med dig, til vi ses egen", første vers på dansk, andet vers på tysk, og de to sidste vers på dansk, tysk og engelsk på een gang. —

Koret foretog rejsen i omnibus med påhængsvogn og var under opholdet indkvarteret privat hos søskende i Odense og København. Under deres ophold fik de lejlighed til at se nogle af Københavns seværdigheder. Meget tidlig mandag morgen, 2. påskedag, forlod de København for at køre til Kiel, hvor de skulle give koncert om aftenen, inden de atter rejste hjem til Hamburg. *M. K.*

Assistent til De Tolv Apostle, Stayner Richards på besøg i Danmark.

Ældste Stayner Richards, missionspræsident for den engelske mission, ved Generalkonferencen i oktober 1951 kaldet som assistent til De Tolv Apostles Råd, har under en officiel rejse til de europæiske missioner også besøgt Danmark, i dagene fra den 10. til den 16. april. Sammen med søster Richards overværede præsident Richards det tyske sangkors koncert i København lørdag den 12. og såvel søndagsskolen som aftenmødet den 13. april.

Vi havde den glæde at høre præsident Richards tale ved begge

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

søndagsmoderne. I søndagsskolen talte han specielt til børnene og fortalte bl. a. en lille historie om, hvorledes de små ting også har indflydelse her i livet og kan frelse andre skabninger fra død eller ulykke.

Om aftenen var præsident Richards eneste taler og holdt hele den tætfyldte sal i ånde ved sine inspirerende ord. Han bragte først en hilsen fra Det første Præsidentskab, som han repræsenterede på sin rejse, og udtalte sin glæde og taknemmelighed over den gæstfrie modtagelse, som han og søster Richards havde fået i Danmark. I sin tale omtalte præsident Richards derefter først sangen og musikken, som altid har spillet en stor rolle i kristendommens historie, allerede englene, som forkyndte Kristi fødsel, gjorde dette med sang. Og i vor Kirke har sangen altid haft en stor plads. Derefter bar præsident Richards sit vidnesbyrd om Kirkens sandhed, og lovede, at hvis vi vil holde Guds bud og befalinger, vil vi få velsignelser. —

Præsident Richards' tale, som blev holdt på engelsk, blev oversat til dansk af missionspræsident Edward H. Sørensen, og af hensyn til medlemmerne af det tyske sangkor fra Hamburg distrikt, som alle overværede mødet, blev den umiddelbart efter den danske oversættelse oversat til tysk af missionær Nielsen fra den vesttyske mission. På denne måde fik alle de tilstedeværende det fulde udbytte af præsident Richards' tale. —

Præsident Richards tilbragte det meste af to dage med konferencer sammen med missionspræsident Edward H. Sørensen og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet William M. Hansen. Under disse møder drøftedes mange spørgsmål angående missionærarbejdet i Danmark. Præsident og søster Richards var også sammen med præsident Sørensen og hans hustru ude i missionen, og under denne tur fik præsident Richards lejlighed til at besøge byggegrunden i Odense og udtrykte sin store tilfredshed med grundens beliggenhed, og mente, at den vil egne sig godt til vor nye kirke.

Vi overbringer hermed en hilsen til alle missionærer, søskende og venner fra præsident Richards og hans hustru.

Meddelelse til alle søskende!

Da der sikkert er mange søskende, der ikke er klare over, hvorledes de skal forholde sig for at sikre sig, at de efter deres død bliver begravet under Kirkens ledelse, bringer vi herved i erindring, at missionskontoret har blanketter med erklæring om, at man ønsker at begraves fra Kirken. Disse blanketter udfyldes i tre eksemplarer, hvoraf et sendes til missionskontoret og et til grenskontoret til opbevaring, medens det tredie opbevares blandt ens egne personlige papirer, således at de efterladte kan overbevises om ens sidste vilje. Dette er naturligvis særlig påkrævet i de tilfælde, hvor familien eller andre efterladte ikke er medlemmer af Kirken.

Blanketterne kan rekvireres på missionskontoret.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Distriktskonferencerne — foråret 1952.

Odense distrikt, 29., 30. og 31. marts.

Som en smuk indledning til konferencen afholdt Odense distrikt en dejlig koncert; sangkoret, som omfatter 30 medlemmer, sang mange smukke sange, afvekslende med kvartet, solosang, pianosolo og violonsolo og oplæsning over konferencens emne „.....og mennesket er til for at kunne nyde glæde". (2. Nephi 2:25). Missionspræsident Edward H. Sørensen talte i smukke ord om konferencen i vor kirke og dens betydning. Koret blev ledet af ældste Paul Hanson, og det var en afsked med dirigenten, idet ældste Hanson skulle rejse straks efter konferencen. Aftenens dygtige pianist var søster Lael D. Nielson. Tilstede 130.

Søndagen fik den smukkest tænkelige indledning, idet 5 nye medlemmer blev døbt, det var et vidunderligt dåbsmode, hvor man følte en virkelig god ånd. Tilstede 35.

Kl. 8,30 afholdt præstedømmet og Kvindelig-hjælpeforening moder. — Præstedømmet var under ledelse af missionspræsidentskabet. Missionspræsident Edward H. Sørensen gav en række anvisninger på forskellige funktioners udførelse og talte om præstedømmets magt og myndighed. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, talte om lektierne i præstedommet og om det genealogiske arbejde. Tilstede 30.

Kvindelig hjælpeforenings mode var under ledelse af str. Minnie B. Sørensen. Forskellige sostre holdt smukke taler om åndelig udvikling. Imellem talerne var der oplæsning samt sang af Kvindelig hjælpeforenings kor. Tilstede 30.

Sondagsskolens møde begyndte kl. 10. Programmet var meget afvekslende med taler af nogle brødre og sostre, vers og oplæsning af bornene, samt sang af børnekoret under ledelse af str. Vivi Raunholt. Tiden blev overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, der

Kvindelig hjælpeforenings sangkor, Odense.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

kaldte mange søskende op, ligesom vi hørte nogle korte, men smukke taler af de kvindelige missionærer. Tilstede 99.

Søndag eftermiddag blev afholdt et nadvermøde. Kirkens autoriteter blev opretholdt; 1. og 2. rådgiver i grensforstanderskabet blev afløst og nye indsat. Distriktspræsident James O. Mason omtalte kort Kirkens standardværker, hvorefter flere missionærer talte, hver havde som emne et af standardværkernes fremkomst eller dets indhold. Mødet sluttede med solosang af ældste R. Lavon Bingham. Tilstede 100.

Konferencens sidste møde begyndte kl. 19 og blev en uforglemmelig aften. Tiden var overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, der først bad distriktspræsident James O. Mason tale; ud fra konferencens emne holdt præsident Mason en smuk og inspireret tale og bad alle være klare over bønnens magt og familiebønnens nødvendighed. Præsident William M. Hansen talte om sangens magt og gav i sin åndfulde tale et kraftigt vidnesbyrd om Kirkens sandhed. Præsident Ejnar Nielsen fortalte om glædens modsætning, som er nødvendig for at fremhæve det gode. Til sidst talte missionspræsident Edward H. Sørensen gode og inspirerende ord om tro og gerning, nådens gave er livet, men belønning og ophøjelse kræver tro.

Mellem talerne sang sangkoret, og forsamlingen hørte også en smuk violinsolo. Mødet havde et meget smukt forløb, og alle gik berigede derfra. Tilstede 100.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident James O. Mason.

I forbindelse med konferencen havde missionspræsidentskabet et møde med Odense Byggekomité. Der var et glædeligt budskab til Odense, idet byggeprojektet er anerkendt af Kirken i Utah, og der er nu kun tilbage at få byggetilladelse af de danske myndigheder, før kirkebygningen kan rejses.

Mandag aften afholdtes fest og bazar. Efter et kort forprogram var der auktion, hvor mange smukke ting, forarbejdet af medlemmer i Kvindelig hjælpeforening, blev solgt. Derpå var der bazar og sluttelig selskabeligt samvær, hvor der kunne købes mange lækre forfriskninger. Aftenen forløb fornøjeligt, og den var yderst vellykket. Tilstede 125. *H R.*

Københavns distrikt, 5., 6. og 7. april.

Konferencen indledtes lørdag aften med en vellykket koncert af Kobenhavns grens sangkor under ledelse af broder Einar Corelli og med broder Niels Henriksen som organist. Afvekslende med korets sange var der sang af to forskellige dame-terzetter, sopran-solo ved fru Bergliot Salin og violin-solo ved broder Corelli. Herr Svend Petersen medvirkede velvilligt som akkompagnator. 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Ejnar Nielsen, gav nogle korte be-

mærkninger og takkede koret og de andre medvirkende for deres smukke indsats. Tilstede ca. 195.

Søndag morgen kl. 8,30 afholdtes præstedømmemøde og Kvindelig hjælpeforenings møde. Ved præstedømmets møde gav 1. rådgiver i missionspræsidentskabet, Ejnar Nielsen, instruktioner angående lektierne, og missionspræsident Edward H. Sørensen instruktioner angående nadveren. Tilstede 50. Kvindelig hjælpeforenings møde var under ledelse af søster Minnie B. Sorensen, som gav søstrene instruktioner og gode råd. Forskellige søstre talte om åndelig udvikling gennem bøn, gennem overværelse af møde, gennem lektier og på andre måder. 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident William M. Hansen, takkede søstrene for det store arbejde, de udfører i Kvindelig hjælpeforening. Tilstede 58.

Søndagsskolen indledtes med et program, udført af børnene og mellemklassen. Søndagsskolens kor og børn fra Slagelse gren medvirkede med nogle smukke sange. Efter programmet blev tiden overgivet til missionspræsident Edward H. Sørensen, som kaldte flere missionærer op, de fleste af dem var nogle, der skal afløses inden næste konference. Ligeledes blev flere ældre søskende, som præsident Sørensen kendte fra sin missionærtid for 28 år siden, kaldt op for at bære deres vidnesbyrd. Det var et vidunderligt møde og en åndelig fest. Tilstede 155.

Umiddelbart efter søndagsskolen afholdtes nadvermøde. Kirkens og de lokale autoriteter blev opretholdt. Distriktspræsident Alma D. Andersen, som snart skal rejse hjem, blev aflost som distriktspræsident, og i stedet blev indsat ældste Robert K. Higginson. Derefter talte flere missionærer om Kirkens standardværker, og en missionærkvartet og en terzet af kvindelige missionærer sang. Tilstede 120.

Konferencens hovedmøde søndag aften var en vidunderlig oplevelse. Efter at tiden var overgivet til missionspræsidentskabet, talte først den afgåede distriktspræsident Alma D. Andersen og derefter den nye distriktspræsident Robert K. Higginson. Derefter hørte vi nogle afskedsord fra ældste Dean Jensen, der er afløst som missionær. Præsident William M. Hansen gav sit vidnesbyrd og talte om den store tro, der prægede de første missionærer og søskende, som blev forfulgt af ders uforstående medmennesker. Præsident Ejnar Nielsen talte om palmesøndag og Kirkens fødselsdag, som begge i år netop faldt på vor konferencedag, den 6. april. Til slut talte missionspræsident Edward H. Sørensen inspirerede og formanende ord om, hvorledes skriften forvanskes og fordrejes til menneskets egen undergang, fordi de ønsker, at den skal passe til deres eget liv og deres egen bekvemmelighed. Imellem talerne sang grenens sangkor og de to dame-terzetter. Tilstede 185.

Konferencens møder var under præsidium af missionspræsident Edward H. Sørensen og under ledelse af distriktspræsident Alma D. Andersen.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Scene at
„Hendes mands religion".

Mandag aften afholdt Kvindelig hjælpeforening en vellykket fest og bazar. Efter et program, bestående af sang af Kvindelig hjælpeforenings kor, det lille skuespil „Hendes mands religion", fremført af tre søstre, oplæsning og deklamation, samt solosang, holdtes auktion over nogle smukke håndarbejder, derefter bazar og salg af forfriskninger. Der var en god stemning tilstede, alle morede sig dejligt, og der indkom et pænt beløb til Kvindelig hjælpeforenings arbejde. Tilstede ca. 170. *M. K.*

Kredslærernes budskab

Trettende trosartikel.

Vi tror vi bør være ærlige.....

Ærlighed er vor tids største behov, siger Stephen L. Richards i en konferencetale i 1933, og dette gælder også i 1952.

Uærlighed bringer mistillid mellem mennesker og grupper af mennesker (organisationer, nationer o. s. v.). — Denne mistillid avler frygt, og frygt er hvad der plager mennesker og nationer, frygt for hvad andre ponser på, frygt for den ukendte fremtid.

Hvorfor er mennesker uærlige? — Ja, svaret må blive det samme som for en hel del andre fejl og brist i menneskers samarbejde og forhold, svaret må blive: Egenkærlighed.

På grund af den søger mennesker at tilrane sig fordele på andres bekostning. — Forretningsfolk kan bedrage hinanden, arbejdsgiveren kan søge sin fordel ved at underbyde den, som arbejder for ham, og den, som sælger sit arbejde, kan bedrage ved at slose tiden bort. Nationer søger hver at tilrane sig fordele i handelen med andre gennem mange forskellige midler. Alle sådanne forhold skaber mistillid og misstemning, der atter kan gå over i had og krigeriske handlinger.

Der trænges derfor til ærlighed i alle livets forhold, på arbejdspladsen, i forretningslivet, blandt nationer, overfor gældsforpligtel-

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

ser, mellem mand og hustru og indenfor familien, ja, -- overalt, så ville verden blive langt lettere at leve i.

Lad os derfor leve efter det mønster, som er os givet gennem inspiration ved affattelsen af den trettende trosartikel. — Lad os altid huske det store bud: Du skal elske.....

Ejnar Nielsen.

„Nyt fra hjælpeorganisationerne"

Kvindelig hjælpeforening.

Mandag den 17. marts blev Kvindelig hjælpeforenings 110-års fødselsdag fejret af de Kvindelige hjælpeforeninger overalt i missionen. Vi har modtaget referater af nogle af disse fødselsdagsfester:

Aarhus: Mandag den 17. marts fejrede Aarhus den Kvindelige hjælpeforenings fødselsdag, der formede sig på følgende måde: Først blev der udført et lille program af de ældre søstre, der alle udtalte deres glæde over at tilhøre denne organisation indenfor Kirken. Derefter sang de yngre søstre et par sange. Der var af nogle søstre skænket nogle desserter, som blev serveret efter underholdningen. Præstedommets medlemmer var inviteret med til denne servering. Tilstede var 29 søstre og 16 brodre.

Christiane Jespersen,
sekretær.

Herning: Med stor forventning imødeså vi fødselsdagsfesten i Herning. Aftenen indledtes med to taler af Kvindelig hjælpeforenings søstre. Derefter fulgte skuespillet „Hendes mands religion", som greb alle tilhørerne. Morsom pindemad og saftevand serveredes, inden vi gik over til legene. Óg så oplevede vi en meget rammende revy, med pølseuddeling, over grenens medlemmer; den blev opført af vor grensforstander og to søstre. Til slut serveredes amerikansk kræs. Vi havde den glæde, at vor distriktspræsident, Allyn R. Mahoney, var iblandt os. Hver deltager gav et lille bidrag, enten i form af en dåse grønærter eller penge til fordel for vort velfærdslager i grenen. Vi var 13 tilstede, og vi er meget taknemmelige for aftenens vellykkede forløb. *Ragna Dodd.*

København: I Københavns gren samledes alle søstrene hos præsident og søster Sørensen, hvor de tilbragte en dejlig aften sammen. Der var flere taler, bl. a. om Kvindelig hjælpeforenings betydning for den enkelte, og resultaterne af dens arbejde. Ind imellem talerne var der sang af Kvindelig hjælpeforenings sangkor, der samme dag fyldte 10 år, og solosange af forskellige søstre. Bagefter serveredes kager og saftevand, som søskende selv havde lavet. Der var 64 sø-

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

skende tilstede, og de var alle meget glade for den dejlige aften, som vil stå i vor erindring i mange, mange år.

Må vi herigennem rette en hjertelig tak til præsident og søster Sørensen for deres gæstfrihed, og ligeledes til alle de søskende og venner, som på en eller anden måde har bidraget til at gøre denne aften så festlig.

Bestyrelsen.
Ø. E. A.

Esbjerg: Ved fødselsdagsfesten blev der først udført et lille godt program med sangtrio, skuespillet „Hendes mands religion", og nogle gode taler samt musik ved organisten i Kvindelig hjælpeforening, søster Wilhelmine Hansen. Efter underholdningen blev der serveret en lille forfriskning, bestående af citronfromage. Til sidst fremførte søskende og missionærer små morsomme sketches på scenen. Tilstede ca. 36.

Anna Sørensen,
sekretær.

Silkeborg: Efter indledning med sang og bøn talte grensforstander Aage Pedersen om Kvindelig hjælpeforenings oprettelse og dens fremgang gennem tiderne. Derefter opførte tre søstre det lille skuespil „Hendes mands religion". Under musik gik vi derefter ind i Kvindelig hjælpeforenings arbejdsværelse, hvor der var dækket bord, og her blev serveret æbleskiver. Medens vi spiste, blev der givet forskellige emner til medlemmerne, såsom sang, musik, tale, oplæsning m. m., samt en „Hvem ved hvad?"-konkurrence.

Vi havde en dejlig aften, som sluttede med „Pris Gud" og bøn ved grensforstander Aage Pedersen. Tilstede var ialt 26.

Agnes Pedersen,
præsidentinde.

Vi takker for disse referater og glæder os over alle de gode fester, der er blevet afholdt.

Kvindelig hjælpeforenings hovedbestyrelse.

Søndagsskolen.

Lad os forstå den kærlighed,
da Livets Fyrste steg herned.
Han gav sit liv, en gave stor
til frelse for hver sjæl på jord.
(Nadververs maj—juni.)

Et særligt ord til vore mødre.

Hele vort liv har vi lært, at sande mødre er Guds medhjælpere. Og det er de i sandhed! Disse mødre er ikke blot hans medhjælpere i det store værk med at skabe liv, men de er et sindbillede, som er guddommeligt i sin natur.

Deres kærlighed til deres børn sammenlignes ofte med himlens kærlighed. Deres kærlighed er dyb, deres villighed til at ofre synes

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

uden grænse, og de går ofte gennem dødens skyggers dal for deres børns skyld. Deres tålmodighed synes uendelig.

De ved altfor godt, at børnene behøver vejledning, og at vejledningen af og til må ledsages af riset. Mødre søger at opbygge børnenes karakter. De ønsker, at de skal blive gode, store og stærke og søger at indpode i deres hjerter et ønske om at gøre opbyggelige ting, at elske retfærdighed og undgå det, som er forkert. —

Lad os tænke på vore mødre ikke alene i maj måned, men hele året igennem.

Søndagsskolens hovedbestyrelse.

Genealogisk forening.

Som vi sikkert alle ved, var arbejdet for de døde blandt de allerførste principper, som blev åbenbaret til profeten. Dog blev dette princip ikke prædiket offentligt i de første af Kirkens år. Senere hen optog dette emne dog hans tanker og hvilede tungt på ham, og i en af sine mange taler om dette problem sagde han bl. a.: „Der er aldrig en tid, da ånden er for gammel til at nærme sig Gud. Alle er indenfor barmhjertighedens rækkevidde undtagen de, som har begået den utilgivelige synd, for hvilken der ikke findes nogen tilgivelse, hverken i denne verden eller i den kommende. Der er een måde, hvorpå den dødes ånd kan forløses, det er ved præstedømmets fuldmagt og myndighd, ved at binde og løse på jorden".

Problemet med de dødes frelse og dåb er uforståeligt for de fleste mennesker, forresten også indenfor vor kirke, og det er måske heller ikke så underligt, thi altfor få har beskæftiget sig med at forstå dette problem. Men i lys af åbenbaringerne kan man ligesom lettere forstå betydningen af dette emne. Frelsens plan blev ikke udarbejdet, for at en håndfuld af ånder skulle opnå evigt liv. Tværtimod, den skulle tilvejebringe frelse for utallige hærskarer af ånder, og dette lagde derfor et umådeligt stort arbejde på de levendes skuldre.

Sætter vi os ind i begrebet „Frelse for Levende", vil det snart gå op for os, hvad det er vor opgave at gøre for at opnå denne frelse. Vi må da forstå, at er der frelse for døde, må der være den samme opgave for dem at opfylde for at opnå denne frelse. Da de imidlertid er afskåret fra at udføre den vigtigste del af betingelserne for frelse, nemlig dåben, da denne ikke kan udføres på den anden side, finder vi hurtigt ud af, at vor del af arbejdet ligger i at gøre det for de døde, som de selv ikke kan udføre.

Alle Kirkens medlemmer burde ikke se på det genealogiske arbejde som et kedeligt granskerarbejde, der er omgivet af en støvet arkivatmosfære, men komme i hu, at profeten regnede det for et af evangeliets vigtigste principper, og at ikke et medlem af Kirken kan undlade at udføre dette arbejde, og dog gøre sig håb om at få del i den evige frelse.

Arbejd derfor medens der er tid, vi ved aldrig, når det er for sent.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Primary.

Det er altid interessant og glædeligt at høre om arbejdet i de forskellige grene. I denne måned har Silkeborg og København begge sendt billeder, der viser fastelavnsfesten, som blev holdt i februar.

Silkeborg: Primary i Silkeborg afholdt onsdag den 27. februar en vellykket fastelavnsfest. Mange af børnene havde dragter på. Først blev der slået „katten af tønden", hvorefter der var forskellige

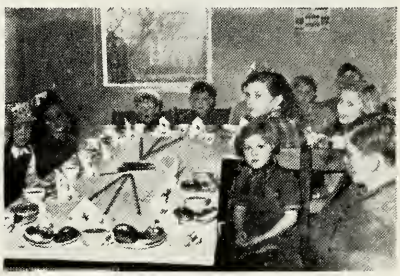

sanglege. Bent Salomonsen blev kattekonge og fik en fin krone på hovedet og en plyskat i præmie. Til slut blev der serveret fastelavnsboller og saftevand. Da børnene gik hjem, var de alle enige om, at de havde haft en god dag.

Primary bestyrelse i Silkeborg.

København: Fredag den 29. februar afholdt Københavns gren fastelavnsfest for Primary og Søndagsskolen. Tilstede var 68 børn, klædt ud i fastelavnsdragter. Ved ankomsten blev de budt velkommen, hvorefter der blev sunget en sang, og et barn åbnede med bøn. Der blev nu sunget nogle fastelavnssange og slået „katten af tønden". Kattekongen fik en krone på hovedet og en æske chokolade som præmie, derefter fik børnene et æble hver, og vi legede forskellige lege. Der var nu dækket lange borde, og børnene fik kakao og varme fastelavnsboller. Det var slut på festen, der blev sunget en sang, og et barn sluttede med bøn.

Det var en virkelig god fest, og børnene morede sig dejligt.

Primary bestyrelse i København.

Vi takker både Silkeborg og København, fordi de har sendt os disse billeder og fortalt os lidt om deres fest.

Primary hovedbestyrelse.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Ungdomsforeningen.

Søster Anna Kovaltsenko fra Herning har den ære at være den første Golden Gleaner i den danske missions historie. Hovedbestyrelsen vil gerne lykonske søster Kovaltsenko for hendes fine præstation og det eksempel, hun har vist her i den danske mission. Må de unge søstre benytte den lejlighed, de har, til at arbejde mod denne belønning, og følge i søster Kovaltsenkos fodspor.

Vi håber nu, at alle grenene har haft et vellykket Guld og Grontbal, som skulle have været afholdt i januar, februar eller marts måned, og at alle G. U. F.s funktionærer nu vil rette deres opmærksomhed mod stævnet i Aarhus. Lad os gøre dette stævne til et af de bedste i den danske missions historie.

Ungdomsforeningens hovedbestyrelse.

Fra missionsmarken

Grenskonferencen i Hjørring 2.—3. februar.

Konferencen indledtes lørdag aften med, at broder Harry Petersen holdt et glimrende foredrag og viste sin film „40.000 kilometer gennem Canada, U. S. A. og Mexico". Tilstede 152.

Søndag kl. 8,30 samledes præstedommet og Kvindelig hjælpeforening. Missionspræsident Edward H. Sørensen og distriktspræsident Jay C. Mortensen var tilstede for at give gode råd og formaninger.

Kl. 10 afholdtes søndagsskole med et meget smukt program udført af børnene. Derefter fik alle soskende lejlighed til at bære deres vidnesbyrd.

Om eftermiddagen samledes missionspræsident Sørensen og distriktspræsident Mortensen med funktionærerne for at give råd og vejledninger, og de forskellige organisationer aflagde vidnesbyrd.

Gudstjenesten om aftenen vil blive husket i lang tid for den gode ånd, der var tilstede og for de opmuntrende ord, der lød til os. Tilstede 33. *C. G. C.*

Bornholm: I marts måned havde Bornholm besøg af en gruppe missionærer fra København. Tre dage tilbragte de med at holde møder med folk, som hørte evangeliet gennem sang og tale, og de glædede sig over den gæstfrihed, som de mødte overalt. Det var en stor velsignelse for dem, som var med på turen, at de var i stand til at træffe disse gode mennesker i deres hjem og få del i den vidunderlige ånd, som herskede der. Skønt ingen af dem er medlemmer af Kirken, er der mange af dem, der venter på den dag, da de kan

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

komme og blive eet med os. De viste sand næstekærlighed og kendte betydningen af Kristi ord, da han sagde: „Hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, har I gjort mod mig." (Matt. 25: 40).

Om aftenen den 21. marts blev der afholdt et inspirerende møde, hvor der var 20 tilstede. En dametrio og en blandet kvartet gav flere musiknumre; fru Klemensen og frk. Hansen sang og spillede, og ind imellem musiknumrene var der fire korte taler af missionærer, som forklarede de fire første principper i evangeliet. Samme aften sejlede missionærerne tilbage til København. De har siden mange gange båret vidnesbyrd om den åndelige fest og den vidunderlige lejlighed, de havde haft, og venter alle ivrigt på den næste gang, de kan mødes med de dejlige mennesker på Bornholm.

DÅB

KØBENHAVN:

2. marts:

Karen Margrethe Valentiner, døbt af ældste Myles C. Jones, håndspålæggelse af ældste William M. Hansen.

Karen Mathilde Margrethe Jensen, døbt af ældste John B. Nielsen, håndspålæggelse af ældste Alma D. Andersen.

Birgit Hanne Jensen, døbt af ældste John B. Nielsen, håndspålæggelse af ældste Myles C. Jones.

Vibeke Ingrid Jensen, døbt af ældste Alma D. Andersen, håndspålæggelse af ældste Boyd Baugh.

Ingeborg Mathilde Marie Andersen, døbt af ældste William M. Hansen, håndspålæggelse af samme.

Jenny Rosetta Lauridsen, døbt af ældste K. Boyd Baugh, håndspålæggelse af ældste Vincent A. Birch.

AALBORG:

22. marts:

Reinhardt Leo Nielsen, døbt af ældste Harold Petersen, håndspålæggelse af ældste Kay Jensen.

Svend Aage Reuter, døbt af ældste Kay Jensen, håndspålæggelse af ældste Harold Petersen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken.

Velsignelser:

Odense: 3. februar: Harry Vandkilde og Else Kathrine Nielsen Vandkildes datter, Lillian Vandkilde, velsignet af ældste Ted R. Schofield.

Terje Schiller og Kirsten Skou Petersen Schillers døtre, Vibeke Schiller, Merete Schiller og Hanne Schiller, velsignet af henholdsvis ældste H. Mervyn James, ældste Paul Hanson og ældste James O. Mason.

Ordinationer:

Odense: 17. februar: Niels Holger Raunholt ordineret til diakon af ældste James O. Mason.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!

Christian Klokker Hansen ordineret til diakon af ældste H. Mervyn James.

Karl Alfred Møller Carlsen ordineret til diakon af ældste Paul Hanson.

Hjørring: 3. februar: Richard Konnerup Kristensen ordineret til diakon af missionspræsident Edward H. Sørensen.

Erik Nielsen ordineret til diakon af ældste Jay C. Mortensen.

Aalborg: 17. februar: Alfred Jensen ordineret til diakon af ældste William M. Hansen.

Emigrationer:

Aarhus: Den 7. februar emigrerede Ingolf Einer Erickson til McGill, Nevada.

Odense: Den 24. marts emigrerede Frederik Alfred Pedersen og Kamilla Marie Pedersen til Rockland, Idaho.

Missionærforflyttelser:

25. marts: Nola Beus Johnston fra Esbjerg til Aalborg.
Alice Fay Rasmussen fra Esbjerg til Odense.
Ellen S. O'Brien fra Odense til Aalborg.
Kay L. Flinders fra Aalborg til København.
Larry Dean Slaughter fra Slagelse til Horsens.
Kenneth I. Johnson fra Slagelse til Aalborg.
1. april: Delbert J. Seamons fra Aalborg til København.

Missionæreafløsninger:

Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

25. marts: Richard Arnold Hansen efter sidst at have arbejdet i Horsens.

31. marts: Raydon Madsen efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

1. april: Delbert Victor Olsen efter sidst at have arbejdet i København.

Don Alton Sørensen efter sidst at have arbejdet i København.
Allen Dean Pedersen efter sidst at have arbejdet i København.
Ted Ray Schofield efter sidst at have arbejdet i Odense.
Paul Hanson efter sidst at have arbejdet i Odense.

5. april: Dean Hugh Jensen efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

Vi mødes til G. U. F.-stævnet i Aarhus den 27., 28. og 29. juni!